

ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਵਿਰਲਾਪ

ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 3 ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉਦਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ।¹ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਅਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਵਿਰਲਾਪ ਦੀ ਸਦਮੇ ਭਰੀ ਕੀਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰਲਾਪ ਨੇ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂਬਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਕੋਲ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦਰਦ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ।

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਰਲੇਪ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਗ ਅਤੇ ਦਰਦ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣਾ ਇਕ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਚਾਣਕ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵੇਨ ਜੈਕਸਨ ਨੇ ਸਹੀ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਭੂਮਿਕਾ (ਅਧਿਆਇ 1, 2) ਅਤੇ ਉਪਸੰਹਾਰ (42:7 ਤੋਂ ਅਗਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ) ਦੀਆਂ ਆਤਮਿਕ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਇਕ ਤੁਫ਼ਾਨੀ ਵਾਦੀ ਹੈ।”² ਇਸੇ “ਵਾਦੀ” ਦੇ ਵਿਚ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

“ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਜੰਮਿਆ?” (3:1-10)

¹ਇਹ ਦੋ ਮਗਰੋਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ।
²ਅਤੇ ਅੱਯੂਬ ਆਖਣ ਲੱਗਾ, ‘ਨਾਸ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦਿਨ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੰਮਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਜਦ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਦ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪਿਆ। ‘ਉਹ ਦਿਨ - ਉਹ ਅਨੁਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਪਰੋਂ ਉਹ ਦੀ ਸਾਰ ਨਾ ਲਵੇ, ਨਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਚਾਨਣ ਚਮਕੇ। ‘ਅਨੁਰਾ ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਯਾ ਉਹ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲੈਣ, ਉਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਬੱਦਲ ਛਾਇਆ ਰਹੇ, ਦਿਨ ਦੀ ਕਾਲੋਂ ਉਹ ਨੂੰ ਡਰਾਵੇ। ‘ਉਹ ਰਾਤ, - ਘੁੱਪ ਅਨੁਰ ਉਹ ਨੂੰ ਆ ਫੜੇ, ਉਹ ਸਾਲ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇੜੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਨਾ ਆਵੇ। ‘ਵੇਖੋ, ਉਹ ਰਾਤ ਬਾਂਝ ਰਹਿ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜੈਕਾਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ‘ਦਿਨ ਦੇ ਫਿਟਕਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਹ ਨੂੰ ਧਿਤਕਾਰਨ, ਜਿਹੜੇ ਲਿਵਯਾਥਾਨ ਦੇ ਛੇੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। ‘ਉਹ ਦੇ ਤਰਕਾਲਾਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਕਾਲੇ ਹੋ ਜਾਣ, ਉਹ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਉਡੀਕੇ ਪਰ ਉਹ ਹੋਵੇ ਨਾ, ਉਹ ਫਜ਼ਰ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖੇ, ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਦੇ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਛਿਪਾਇਆ।

ਆਇਤ 1. ਇਹ ਦੋ ਮਗਰੋਂ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ... ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ। “ਇਹ ਦੋ ਮਗਰੋਂ” ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ 1 ਅਤੇ 2 ਅਧਿਆਵਾਂ

ਵਿਚ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਆਖਦੀ ਹੈ, “ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ।” ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦਿਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਜੰਮਿਆ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 2, 3. ਅਤੇ ਅੱਯੂਬ ਆਖਣ ਲੱਗਾ, ਨਾਸ ਹੋਵੇ ਉਹ ਦਿਨ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਜੰਮਿਆ। ਇਸ ਪੂਰੇ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਿਚ ਵਿਆਕਰਣਿਕ ਢਾਂਚਾ (3:3-10) ਕਿਰਿਆ ਦੇ “ਆਗਿਆਅਰਥਕ” ਜਾਂ “ਇੱਛਾ-ਰੂਪਾਂ” ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਕ “ਹੋਣ ਦਿਓ” ਜਾਂ “ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ “ਇਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਰੀਕਾ ਹੈ।”³

ਅਤੇ ਉਹ ਰਾਤ ਜਦ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਣ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਪਿਆ। “ਜਣ” (יָלַד, ਜੀਬਰ) ਸ਼ਬਦ “ਬਾਲਕ” (KJV) ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ “ਮਨੁੱਖ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਮਨਪਸੰਦ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪੰਦਰਾਂ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ।⁴ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸਕਰ ਇਕ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਇਕ ਔਰਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ।

ਆਇਤ 4. ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਆਮ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ। NASB ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ “ਅਨ੍ਹੇਰਾ” ਸ਼ਬਦ ਇਕੱਤੀ ਵਾਰ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ “ਚਾਨਣ” ਸ਼ਬਦ ਅਠਾਈ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। (ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, ਵੇਖੋ 10:21, 22; 12:25; 17:12, 13; 18:18; 26:10; 30:26; 38:19.)

ਆਇਤ 5. ਸਾਯਾ (תַּיִל, ਟਸਾਲਮਾਵੇਥ) ਸ਼ਬਦ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੈਂਤ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ” (10:21, 22; 28:3; 34:22), “ਮੈਂਤ ਦਾ ਸਾਯਾ” (12:22; 16:16; 38:17) ਅਤੇ “ਮੈਂਤ ਦਾ ਸਾਯਾ” (24:17) ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ 23:4 ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੈਂਤ ਦੀ ਛਾਂ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਟਸਾਲਮਾਵੇਥ ਇਕ ਸੰਯੁਕਤ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ “ਸਾਯੇ” (לָשָׁ, ਟਸੇਲ) ਅਤੇ “ਮੈਂਤ” (תַּיִל, ਮਾਵੇਥ) ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।

ਦਿਨ ਦੀ ਕਾਲੋਂ ਉਹ ਨੂੰ ਡਰਾਵੇ। “ਡਰਾਵੇ” ਸ਼ਬਦ ਆਤਮਿਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਗਏ ਡਰ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (7:14; 9:34; 13:11, 21)।

ਆਇਤ 6. ਉਹ ਰਾਤ, - ਘੁੱਪ ਅਨ੍ਹੇਰ ਨੂੰ ਆ ਫੜੇ। ਇੱਥੇ “ਘੁੱਪ ਅਨ੍ਹੇਰ” (לַיְלָה, ਓਪਲ) ਉਹੀ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਕਿ 4 ਅਤੇ 5 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਘੁੱਪ ਅਨ੍ਹੇਰ, ਆਤਮਿਕ ਘੁੱਪ ਅਨ੍ਹੇਰ ਅਧੋਲੇਕ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨੌ ਵਾਰ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (3:6; 10:22 [ਦੋ ਵਾਰ]; 23:17; 28:3; 30:26)।

ਆਇਤ 7. ਬਾਂਝ ਹੋਣਾ ਬੱਚੇ ਨਾ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਰਾਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੇ ਕੋਈ ਜੈਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਇਤ 8. ਦਿਨ ਦੇ ਫਿਟਕਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਹ ਨੂੰ ਧਿਤਕਾਰਨ, ਜਿਹੜੇ ਲਿਵਯਾਥਾਨ ਦੇ ਛੇੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਨ। “ਲਿਵਯਾਥਾਨ” ਸ਼ਬਦ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਛੇ ਵਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (3:8; 41:1 [40:25]; ਜ਼ਬੂਰ 74:14; 104:26; ਯਸਾਯਾਹ 27:1)। ਕੇਹੇਲਰ ਅਤੇ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨ ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: “ਅਜਗਰ”

(3:8); “ਅਜਗਰ” (41:1) ਅਤੇ “ਵੇਲੂ” (ਜ਼ਬੂਰ 104:26)¹⁵ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਕਰਣ ਇਬਰਨੀ מַלְאָכִי (ਲਿਵਯਾਥਾਨ) ਦਾ “ਲਿਵਯਾਥਾਨ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਪੀਅੰਤਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ (NIV; NEB; NJPSV; NRSV; JB)। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਜੀਵ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਨੀਮ-ਹਕੀਮਾਂ ਨੇ ਵਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।¹⁶ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਵਿਚ ਮਿਥਿਹਾਸਕ ਕਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦੀ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 9. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਵਾਲੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸਾਰਾ ਚਾਨਣ ਇਸ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਤਰਕਾਲਾਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ਅਤੇ ਫਜਰ ਦੀਆਂ ਪਲਕਾਂ (ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਤੱਕ) ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 10. ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਸੂਚਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। “ਦੁੱਖ” (אִמָּל, ਅਮਲ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਕਾਮਾ,” “ਜ਼ਰੂਰਤ,” “ਚਿੰਤਾ,” ਜਾਂ “ਨੁਕਸਾਨ” ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹⁷ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਅਕਸਰ “ਦੁੱਖ” ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (4:8; 5:6, 7; 7:3; 11:16)।

“ਮੈਂ ਕੁੱਖੋਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਰ ਗਿਆ?” (3:11-19)

¹¹ਮੈਂ ਕੁੱਖੋਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਮਰ ਗਿਆ, ਪੇਟੋਂ ਨਿੱਕਲਦਿਆਂ ਹੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪ੍ਰਾਣ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ? ¹²ਗੋਡਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਲੈ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਦੁੱਧੀਆਂ ਨੇ ਕਿਉਂ, ਕਿ ਮੈਂ ਚੁੰਘਦਾ? ¹³ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੁਣ ਮੈਂ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਮੈਂ ਸੁੱਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤਦ ਮੈਨੂੰ ਅਰਾਮ ਹੁੰਦਾ, ¹⁴ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਥੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰਦੇ ਹਨ, ¹⁵ਯਾ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੋਨਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ¹⁶ਯਾ ਛਿਪਾਏ ਗਰਭ ਪਾਤ ਵਾਂਗੂ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਾ, ਮਸੂਮਾਂ ਵਾਂਗੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਨਣਾ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ। ¹⁷ਉੱਥੇ ਦੁਸ਼ਟ ਛੇੜ ਖਾਨੀ ਤੋਂ ਰੁਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ ਅਰਾਮ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ¹⁸ਬੰਧੂਏ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬਿੱਸਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਰੋਗੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦੇ। ¹⁹ਛੋਟਾ ਤੇ ਵੱਡਾ ਉੱਥੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਗੱਲਾ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੈ।

ਇਸ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਨਤੀਜਾ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਸੁਰ ਮੋਤ ਲਈ ਇਕ ਤਾਘ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 11, 12. ਅੱਯੂਬ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੁੱਖੋਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਗੋਡੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਇਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ “ਸਵੀਕਾਰ ਅਤੇ ਨਿਆਂਸੰਗਤ ਕਰਨ ਦੇ ਇਕ ਨਿਸ਼ਾਨ” ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਉਤਪਤ 48:5, 12; 50:23)¹⁸

ਆਇਤਾਂ 13-19. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਤੋਂ ਇਕ ਰਿਹਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਅਤੇ ਅਰਾਮ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ: ਰਾਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਬੰਧੂਆਂ ਅਤੇ ਗੱਲਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਵੱਡੇ ਥੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਾਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ

ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਭਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੋਲਤ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਗਏ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛਿਪਾਏ ਗਰਭ ਪਾਤ ਵਾਂਗੂ ... ਮਸੂਮਾਂ ਵਾਂਗੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਾਨਣਾ ਵੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਰ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ (3:16)।

ਉੱਥੇ ਦੁਸ਼ਟ ਛੇੜ ਖਾਨੀ ਤੋਂ ਰੁਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ ਅਰਾਮ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ (3:17)। ਇਹ ਕਥਨ, ਨਾਲੇ ਉਹ ਕਥਨ ਜੋ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਮਰੇ ਬਿਹਤਰ ਸਨ: “ਦੁਸ਼ਟ,” “ਥੱਕੇ ਮਾਂਦੇ,” “ਬੰਧੂਏ” ਅਤੇ “ਗੱਲੇ।” ਮੌਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਉੱਤਮ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਬਲਤਾਈ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਬੇਅੰਤ ਦਰਦ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ। ਪੈਲੂਸ ਰਸੂਲ ਨੇ ਵੀ ਆਖਿਆ ਸੀ, “ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਉਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਨਾ ਲਾਭ ਹੈ। ... ਪਰ ਮੈਂ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਰਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਤਮ ਹੈ ਪਰ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਰਹਿਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਮਿੱਤ ਵਧੀਕ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ” (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 1:21-24)।

“ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ?” (3:20-26)

²⁰ਦੁਖਿਆਰੇ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਕਿਉਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋੜੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਜੀਉਣਾ? ²¹ਜਿਹੜੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਉਡੀਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਆਉਂਦੀ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੱਬਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਖ਼ਜ਼ਾਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਹ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ²²ਜਿਹੜੇ ਡਾਢੇ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦ ਕਬਰ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ²³ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਹ ਦਾ ਰਾਹ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਾੜ ਗੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ? ²⁴ਮੇਰੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਹੱਕੇ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੂੰਗੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗੂ ਵਗਦੇ ਹਨ, ²⁵ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹੌਲ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭੈ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ²⁶ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਖ ਹੈ, ਨਾ ਚੈਨ, ਨਾ ਅਰਾਮ, ਸਗੋਂ ਬੇਚੈਨੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 20-23. ਵਿਆਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਚਾਰ ਆਇਤਾਂ ਇੱਕੋ ਸਵਾਲ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ “ਕਿਉਂ?” ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਦੁੱਖ, ਰੂਹ ਦੀ ਕੁੜੱਤਣ, ਤੰਗੀ, ਜਾਂ ਦੁਖਾਂਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਹ ਦਾ ਰਾਹ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। “ਰਾਹ” (ἡ ὁδός, *ਡੈਰਕ*) “ਜੀਵਨ ਦੇ ਰਾਹ” ਜਾਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੰਜਿਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਆਈਆਂ ਬਿਪਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਉਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਤਾਨ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉੱਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ “ਵਾੜ” ਲਾਈ ਹੈ (1:10), ਪਰ ਇੱਥੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਵਾੜ ਗੱਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ, “ਅੱਯੂਬ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਵਾੜ ਨਾਲ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਬਿਪਤਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਨਾ ਲੱਭ ਸਕੇ। ... ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਕਿਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।”⁹

ਆਇਤਾਂ 24-26. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਜੋ ਡੂੰਘੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਉਸ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਵਾਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਾਣ ਦੇ ਹੱਕੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਝੱਲ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੁੱਖ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਹੂੰਗੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਵਗਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਦੇ ਹੱਲ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਭੈ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਈਆਂ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਦਨਾਕ ਪੀੜਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਿਲਿਆ।

ਜੈਕਸਨ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਬੋਲਣ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਿੱਤੀ:

ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਹਤਾਸ਼ ਕਥਨ ਜਾਂ ਵਾਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਕ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲਿਖਤ ਹੈ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੱਚ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਅਤੇ ਅਕਸਰ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ)।¹⁰

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

“ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਦੇਸਤ ਮਿਲਿਆ ਹੈ” (ਅਧਿਆਇ 2; 3)

ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਛੋਟੇ ਮੰਡੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਪੁੱਤਰ, ਤੇਰੀ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਹੈ?” ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਸੰਕੋਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, “ਮੇਰਾ ਦੇਸਤ।” ਇਕ ਕਰੀਬੀ ਦੇਸਤ ਹੋਣਾ ਇਕ ਬਰਕਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਥੋਮਸ ਫੁੱਲਰ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਨਾ ਹੀ ਤਦ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਨਾਖ਼ੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।”¹¹ ਮਾਰਲਿਨ ਡੈਟਰਿਚ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਦੇਸਤ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਵੇਰੇ 4 ਵਜੇ ਬੁਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।”¹²

ਅਧਿਆਇ 2 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਭਿਆਨਕ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਧਨ ਦੌਲਤ, ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪਛਾਣ ਸਕੇ। ਅੱਯੂਬ ਦੁੱਖ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਹਚਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਅਨਮੋਲ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ। (ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਦਿਲਾਸਾ ਦੂਜਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।) ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਮਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਕੀ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਸੱਚੇ ਦੇਸਤ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਸੁਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।” ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਫਿਰ, “ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ” (2:11; NIV), ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਗਏ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਡਾਕਟਰ ਐਲਬਰਟ ਸਵਿਟਜ਼ਰ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਚਾਸੀ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਅਫ਼ਰੀਕੀ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲੱਕੜਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਇਸ ਗਰਮੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਡਾਕਟਰ ਸਵਿਟਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਦੀ ਇਕ

ਢਲਾਣ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਕੇ ਗਿਆ, ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਭਾਰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਚੁੱਕ ਉਸ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਡਾਕਟਰ ਸਵਿਟਜ਼ਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਇਕੱਲਿਆਂ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।”¹³

ਸੱਚੇ ਦੇਸਤ ਇਕ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਬਿਨਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡਾ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਗੀਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਗੀਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:

ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ, ਕਿੰਨਾ ਸੁਰਗੀ ਉਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਹੈ,
ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ
ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।
ਜਦੋਂ ਹਰ ਭਰਾ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਦਾ ਹੈ;
ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਅੱਖ ਤੋਂ ਅੱਖ ਤੱਕ ਵਗਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦਿਲ ਤੱਕ।¹⁴

ਅੱਯੂਬ 2:11-13 ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਮਿੱਤਰ “ਉਹ ਦਾ ਦੁੱਖ ਵੰਡਾਉਣ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਆਏ। ... ਉਹ ਸੱਤ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਤਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਰਹੇ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਾ ਕੀਤੀ।” 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:4 ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਿਪਤਾਂ ਵਿਚ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਦੇ ਲਈ ਬਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਆਸ ਦੇ ਸਕਣ।

ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਚਰਚ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਫੋਨ ਦੀ ਘੰਟੀ ਵੱਜੀ। ਫੋਨ ਤੇ ਸਾਡੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਭਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲੇ।” ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾੜਾ ਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਾਰ ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਧਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਬੇਟੀ ਦਾ ਭਿਆਨਕ ਕਾਰ ਹਾਸਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਹਾਦਸੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਚੀ ਸੀ। ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਤੋਂ ਅਕਸਰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਾਂਗਾ ਜੋ ਉਸ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਆਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਹੰਝੂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਆਖਿਆ, “ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਓਗੇ।” ਬਰਟੀ ਵਾਏ. ਵਿਲੀਅਮਜ਼ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਜਦੋਂ ਮੁਸੀਬਤ ਤੁਹਾਡੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਜਮਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ
ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦੇਸਤ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਿਹੜਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ “ਖੜ੍ਹਦਾ” ਹੈ।
ਸ਼ਾਇਦ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕੇ -

ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ; ...

ਪਰ ਬਸ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਕ ਦੇਸਤ ਹੈ

ਜਿਹੜਾ ਅੰਤ ਤੱਕ “ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ” ਰਹੇਗਾ,

ਜਿਸ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਸਹਾਰਦੀ ਹੈ,

ਜਿਸ ਦੀ ਨਿੱਘੀ ਹੱਥਕੜੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ -

ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਹਾਲਾਂਕਿ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੇਸ਼ੀਲੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ,

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਦੇਸਤ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇ ਜਿਹੜਾ ‘ਨਾਲ ਖੜ੍ਹਾ’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”¹⁵

ਦੇਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਦਰਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਸਾਂਝੀ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਸੱਚੇ ਦੇਸਤ ਦੁੱਖ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁੱਛਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਇਕ ਦੇਸਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਦੁੱਖ ਦੇ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੜਾਵਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ: (1) ਇਨਕਾਰ, (2) ਇਕਾਂਤਵਾਸ, (3) ਗੁੱਸਾ, (4) ਸੈਦੇਬਾਜ਼ੀ, (5) ਉਦਾਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ (6) ਸਵੀਕਾਰਣਾ। ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦੁਖੀ, ਗੁੱਸੇ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਹੋਣ ਦੇ ਕਈ ਕਾਰਣ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:26)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਦਾਸੀ ਅਸਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਧਾਰਣ ਜਾਂ ਅਸੁਭਾਵਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਖਾਸਕਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ। 1 ਰਾਜਿਆਂ 19 ਵਿਚ, ਏਲੀਯਾਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:8, 9 ਵਿਚ, ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤਯੰਤ ਦੱਵੇ ਗਏ ਐਥੋਂ ਤੋੜੀ ਭਈ ਅਸੀਂ ਜੀਉਣ ਤੋਂ ਵੀ ਹੱਥਲ ਹੋ ਬੈਠੇ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ।” ਸਗੋਂ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ “ਜੀ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ [ਸੀ] ਸਗੋਂ ਮਰਨ ਦੇ ਦਰਜੇ ਤੀਕਰਾ” (ਮੱਤੀ 26:38)।

ਜਦੋਂ ਅੱਯੂਬ ਤਿਆਰ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਸਮਾਂ ਸਾਰਣੀ ਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ - ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਇਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਦਰਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਆਪਣੇ ਦਰਦ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ (3:3) ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੌਤ ਆਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੇਵੇ (3:20-26)। 3:26 ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸੁਖ ਹੈ, ਨਾ ਚੈਨ, ਨਾ ਅਰਾਮ, ਸਗੋਂ ਬੇਚੈਨੀ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ।” ਇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਬੇਅੰਤ ਦਰਦ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਪੰਜ ਵਾਰ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ (3:11, 12 [ਦੋ ਵਾਰ], 20, 23)।

ਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਜਨਾਜ਼ੇ ਤੇ, ਚੰਗੇ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਪਰਚਾਰਕ ਨੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਆਡੀਟੋਰੀਅਮ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਕਦੇ ਨਾ ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਦੁਖਾਂਤ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।” ਉਸ ਦਾ

ਮਤਲਬ ਠੀਕ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਜ਼ਬੂਰ 22:1 ਵਿਚ, ਦਾਵੂਦ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਛੁਡਾਇਆ ਸੀ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, “ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ?” ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਡਰ ਉਸ ਤੇ ਆ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਜਦੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਅੱਯੂਬ ਵਰਗੀਆਂ ਅਜਮਾਇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਸੁਭਾਵਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਸਾਡੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਇਕ ਗੀਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਪਰਤਾਏ ਅਤੇ ਅਜਮਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂ...।” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਦੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ “ਕਿਉਂ ਸਵਾਲਾਂ” ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਅੱਗੇ ਗੀਤ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਸਮਝ ਜਾਵਾਂਗੇ।”¹⁶ ਸੱਚੇ ਦੇਸਤ ਆਪਣੇ ਦੁਖੀ ਦੇਸਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇ ਚੱਕਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਪੁੱਛਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਉਂ। ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਦੁੱਖ ਤੇ ਇਕ ਝਲਕ (ਅਧਿਆਇ 3)

ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਲੇਖਕ, ਸੀ. ਐਸ. ਲੂਇਸ ਨੇ 1944 ਵਿਚ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਜਾਂਚ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ *ਦ ਪਰੈਬਲਮ ਆਫ ਪੈਨ* ਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਲਿਖੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ, *ਏ ਗਰੀਫ ਓਬਜਰਵਡ*, ਉਸ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਪਤਨੀ ਜੈਏ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, 1961 ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦਰਦ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕੈਂਸਰ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ਤੋਂ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਦਰਦ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ:

ਦੁੱਖ ਇਕ ਬੰਦ ਵਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਚੱਕਰ ਘੁੰਮਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਚੱਕਰ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬੰਬ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ; ਸਰੀਰਕ ਪੀੜਾ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਇਕ ਖਾਈ ਤੇ ਇਕ ਸਥਿਰ ਬੰਨ੍ਹ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਘੰਟੇ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਰੁਕਾਵਟ ਨਹੀਂ। ਸੋਚ ਕਦੇ ਸਥਿਰ ਨਹੀਂ; ਦਰਦ ਅਕਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।¹⁷

ਡੀ. ਸ਼ੈਲਫੀਲਡ

ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ (ਅਧਿਆਇ 3)

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ, ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਸਿਹਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅੱਜ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਖੋਹ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: ਟੁੱਟੇ ਰਿਸ਼ਤੇ, ਤਲਾਕ, ਨੌਕਰੀ ਗੁਆ ਦੇਣਾ, ਵਿੱਤੀ ਸੰਕਟ, ਅਧੂਰੇ ਸੁਪਨੇ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ - ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਪੈਦਾ ਹੀ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੁੰਦਾ - ਉਸ ਨੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ। ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਉਹ ਬਹੁਤ ਬੁਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚ ਕੇ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਫਿਟਕਾਰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।”¹⁸

ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਵੀ ਮਸੀਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਕ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ

ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਲੱਭਣੀ ਹੈ, ਜੀਵਨ ਦੇ ਤਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਦੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਡੁੱਬੇ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, “ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ?” ਕਲੀਸੀਆ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਮਸੀਹੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਮਦਦ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਡੀ. ਸਟੀਵਰਟ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਅੱਯੂਬ, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੇਡਮੈਨ ਅਤੇ ਹੇਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 71. ²ਵੇਨ ਜੈਕਸਨ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ (ਐਬੀਲੀਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਕੁਆਲਿਟੀ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼, 1983), 27. ³ਐਲਡਨ, 72. ⁴ਉਸੇ ਸਥਾਨ ਤੇ, 73, ਨੰ. 8. ⁵ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਾਈਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਅਧਿਆਇ ਸੰਪਾਦਨ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾ, ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 1:524. ⁶ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ, ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 49; ਅਤੇ ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਅਤੇ ਬੇਲਮਾ ਬੀ ਕੇਫਮੈਨ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ (ਐਬੀਲੀਨ, ਟੈਕਸਾਸ: ਏਸੀਯੂ ਪ੍ਰੈਸ, 1993), 43-44. ⁷ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, 1:845. ⁸ਸੈਮੂਏਲ ਰੋਲਸ ਡ੍ਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਜੌਰਜ ਬੁਚਨਨ ਗਰੇਅ, ਏ ਕ੍ਰਿਟੀਕਲ ਐਂਡ ਐਕਸਜੈਂਟੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ, ਦਿ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਟੀਕਲ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐਡਿਨਬਰਗ: ਟੀ. ਐਂਡ ਟੀ. ਕਲਾਰਕ, 1921), 36. ⁹ਜੌਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 99. ¹⁰ਜੈਕਸਨ, 32.

¹¹http://www.brainyquote.com/quotes/authors/t/thomas_fuller_4.html; 22 ਅਕਤੂਬਰ 2009 ਨੂੰ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ¹²http://www.brainyquote.com/quotes/authors/m/marlene_dietrich.html 22 ਅਕਤੂਬਰ 2009 ਨੂੰ ਇੰਟਰਨੈੱਟ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ¹³ਜੇਮਸ ਐਸ. ਹਿਊਵੈਂਟ, ਸੇਧ, ਇਲੂਸਟਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਅਨਲਿਮੀਟਡ (ਵੀਹਟਨ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਟਿੰਡੇਲ ਹਾਊਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1988), 119. ¹⁴ਜੇਜਫ ਸਵੇਨ, “ਹਾਉ ਸਵੀਟ, ਹਾਉ ਹੈਵਨਲੀ,” ਸੇਂਗਸ ਆਫ ਫੇਥ ਐਂਡ ਪਰੋਸ, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਆਲਟਨ ਐਚ. ਹੋਵਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੇਨਰੋ, ਲੂਸੀਆਨਾ: ਹੋਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1994)। ¹⁵ਬਰਟੀ ਵਾਏ. ਵਿਲੀਅਮਜ਼, ਹਾਊਸ ਆਫ ਹੈਪੀਨੈਸ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਜੌਰਜ ਸੁਲੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, 1928), 13. ¹⁶ਡਬਲਿਯੂ. ਬੀ. ਸਟੀਵਨਜ਼, “ਫਾਰਦਰ ਅਲੋਗ,” ਸੇਂਗਸ ਆਫ ਫੇਥ ਐਂਡ ਪਰੋਸ, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਆਲਟਨ ਐਚ. ਹੋਵਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੇਨਰੋ, ਲੂਸੀਆਨਾ: ਹੋਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1994)। ¹⁷ਸੀ. ਐਸ. ਲੂਇਸ, ਏ ਗਰੀਫ ਓਬਜਰਵਡ (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਦ ਸੀਬੋਰੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1961), 34. ¹⁸ਹਾਰਟਲੀ, 101.